

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.423 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, op 20 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 januari 2009 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE WAELE, die loco advocaat B. VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 5 februari 1986 te Emirdag en van Turkse nationaliteit te zijn.

Verzoeker dient op 29 mei 2005 een visumaanvraag in als student. Op 14 juni 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de visumaanvraag.

Op 12 november 2008 dient verzoeker een visumaanvraag in als arbeider.

Op 21 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“Motivation de la décision

(...)

FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN DIENST VREEMDELINGENZAKEN

Web:

<http://www.IBZ.FGOV.BE>

Beperkingen:

Commentaar

Betrokkene legt onvoldoende bewijzen voor van eerdere werkervaring als chauffeur. Hij legt geen contract, noch loonfiches voor. De verklaring van zijn vader dat betrokkene zijn voertuig gebruikt heet vanaf april 2007 is onvoldoende als bewijs van beroepsactiviteit. Daarnaast zou betrokkene al vanaf 2003 als chauffeur werkzaam geweest zijn volgens de verklaring van de ‘motorische voertuig coöperatieve’, terwijl betrokkene in 2007 beweerde voor onze diplomatieke post student te zijn. Tenslotte legt hij geen internationaal of Europees rijbewijs voor wat één van de voorwaarden van de arbeidskaart is om het beroep van internationaal chauffeur te kunnen uitoefenen in België.

Motivatie

Voor de Minister:

D.R. (...)

Attaché

(...)

Art 9 de la loi du 15/12/1980”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de taalwetgeving. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing hem in het Frans ter kennis wordt gebracht en dat ook de bestreden beslissing zelf aanvangt met de aanhef: *“motivation de la décision”* en de motivering vervolgens in het Nederlands wordt uitgedrukt. De motivering in rechte daarentegen gebeurt dan weer in het Frans: *“Article de la loi: Artikel. 9 de la loi du 15/12/1980”*. Een bestuurlijke rechtshandeling die in twee verschillende landstalen wordt opgesteld is uiteraard manifest nietig, gelet op de strijdigheid met de taalwetgeving, in het bijzonder de verplichting deze of gene beslissing ofwel in het Nederlands ofwel in het Frans te redigeren. Door de motivering in feite in het Nederlands en de andere bestanddelen van de beslissing in het Frans weer te geven, wordt aan deze vereiste niet voldaan.

Verweerder voert aan dat verzoeker niet preciseert welke taalwetgeving hij viseert. Verweerder vervolgt dat de verzoeker niet verduidelijkt welke taalwetgeving zou van toepassing zijn in Ankara, waar verzoeker een visumaanvraag deed op een voorgedrukt formulier voorzien van minstens een in het Engels gestelde tekst en waar hem een beslissing werd ter kennis gebracht in het Nederlands, taal die hij niet machtig is, aan de hand van een kennisgevingsformulier in het Frans, taal die hij evenmin machtig is. Verweerder concludeert dat het middel niet ontvankelijk, minstens niet ernstig is.

De Raad stelt vast dat uit het middel van verzoeker duidelijk naar voor komt dat hij de schending van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna verkort Taalwet Bestuurszaken) bedoelt. Hoewel verzoeker niet het specifieke artikel aangeeft dat hij geschonden acht, geeft hij een voldoende duidelijke omschrijving van de wijze waarop hij de Taalwet Bestuurszaken geschonden acht. Zelfs indien men zou kunnen stellen dat het middel niet erg nauwkeurig werd opgesteld, leidt deze onnauwkeurigheid niet tot de onontvankelijkheid ervan gelet op het feit dat de taalwetgeving de openbare orde raakt, zodat er geen twijfel bestaat over de ontvankelijkheid ervan (RvS Degeest, 26 maart 1997, nr. 65.646).

De bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, die een centrale dienst is waarvan de werkring het ganse land bestrijkt en waarop andere artikelen van de Taalwet bestuurszaken van toepassing zijn.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“ De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”. Tevens dient erop gewezen te worden dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Hieruit volgt dat de wetgever met het begrip ‘particulieren’ de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoeld (Gedr. St., Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder ‘particulieren’ in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSELIN, *L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend;

Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (...)

Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (...).”

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (…)”

Vermits verzoekers zaak niet in een specifiek taalgebied, noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu hij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtaal), vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoeker blijkens het administratief dossier opgedragen was aan ambtenaar D.R. (...) en dat zij ook finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing ondertekent en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, diende de bestreden beslissing in het Nederlands te worden genomen. In casu werd de motivering in feite in het Nederlands opgesteld en de motivering in rechte in het Frans. Doordat de motieven van de bestreden beslissing deels in het Nederlands en deels in het Frans werden gesteld, werpt verzoeker terecht op dat de taalwetgeving niet gerespecteerd werd, meer bepaald werd artikel 39, juncto artikel 17 §1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken geschonden.

Waar verzoeker ook nog opwerpt dat de kennisgeving in het Frans gebeurde, terwijl een deel van de motieven in het Nederlands werd opgesteld, wijst de Raad erop dat zo de kennisgeving al dan niet in de verkeerde taal gebeurde, een fout in de kennisgeving niet kan leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is gegrond.

Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op eenentwintig januari tweeduizend en negen houdende de weigering van afgifte van een visum.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.